

generari, quin teneatur reddere debitum petenti, et ad omnia quae matrimonium requirit; non enim potest ab his retrahi domini sui praecepto.

AD SECUNDUM dicendum, quod quantum ad hoc quod servitus matrimonio repugnat, matrimonium servituti praejudicat, quia tunc servus tenetur uxori debitum reddere, etiam nolente domino.

AD TERTIUM dicendum, quod quamvis in actu matrimoniali, et in his quae ad naturam spectant, ad paria vir, et uxor judicentur, ad quae conditio servitutis se non extendit; tamen quantum ad dispensationem domus, et ad alia hujusmodi superaddita, vir est caput uxoris, et debet corrigere eam, non autem e converso: et ideo uxor non potest se dare in ancillam, nolente viro.

AD QUARTUM dicendum, quod ratio illa procedit de rebus corruptibilibus, in quibus etiam multa impediunt generationem, quae non sufficiunt ad destruendum rem generatam: sed in rebus perpetuis potest impedimentum praestari, ne res talis esse incipiat, non autem ut esse desistat; sicut patet de anima rationali: et similiter etiam est de matrimonio, quod est perpetuum vinculum praesenti vita manente.

ARTICULUS IV.

211

UTRUM FILII DEBEANT SEQUI CONDITIONEM PATRIS.

AD QUARTUM sic proceditur. Videtur, quod filii debeant sequi conditionem patris, quia dominatio fit a digniori: sed pater in generatione est dignior, quam mater; ergo, etc.

2. PRAETEREA. Esse rei magis dependet a forma, quam a materia: sed in generatione pater dat formam, et mater materiam, ut dicitur 16. de Animalib. (seu lib. 2. de Gener. animal. cap. 4. aliquant. a princ.); ergo magis debet sequi proles patrem, quam matrem.

3. PRAETEREA. Illud praecipue debet aliquid sequi, cui magis assimilatur: sed filius plus assimilatur patri, quam matri, sicut et filia plus matri; ergo ad minus filius plus debet sequi patrem, et filia matrem.

4. PRAETEREA. In sacra Scriptura non computatur genealogia per mulieres, sed per viros; ergo proles magis sequitur patrem, quam matrem.

SED CONTRA. Si quis seminat in terra aliena, fructus sunt ejus cujus est terra: sed venter mulieris respectu seminis viri est sicut terra respectu sementis; ergo, etc.

Praeterea. In animalibus, quae ex diversis speciebus nascuntur, hoc videmus, quod partus magis sequitur matrem, quam patrem: unde muli, qui nascuntur ex equa, et asino, magis assimilantur equabus quam illi qui nascuntur ex asina, et equo; ergo similiter debet esse in hominibus.

RESPONDEO dicendum, quod, secundum leges civiles (lib. 19. ff. De statu hom. et lib. 7. cap.: De rei vendit.), partus sequitur ventrem: et hoc rationaliter, quia proles habet a patre complementum formale, sed a matre substantiam corporis. Servitus autem corporalis conditio est, cum servus sit quasi instrumentum domini in operando; et ideo proles in libertate, et servitute sequitur matrem: sed in his quae pertinent ad dignitatem, secundum quod est ex forma rei, sequitur patrem, sicut in honoribus, et municipiis, et hereditate, et aliis hujusmodi. Et huic etiam concordant canones (cap.: Liberi, 32. q. 4. in Gloss. et cap.: Inde cens. de natis ex libero ventre), et lex Moysi, ut patet

Exod. 21. In quibusdam tamen terris, quae jure civili non reguntur, partus sequitur deteriorem conditionem; ut si sit pater servus, quamvis mater sit libera, erunt filii servi: non tamen si post peractum matrimonium pater se in servum dedit, nolente uxore; et similiter si sit e converso: si autem uterque sit servilis conditionis, et pertineant ad diversos dominos, tunc dividunt filios, si plures sint; vel si unus tantum, unus alteri recompensabit de pretio, et accipiet prolem natam in sui servitium: tamen non est credibile, quod talis consuetudo possit esse ita rationabilis, sicut illud quod multorum sapientum diuturno consilio determinatum est. Hoc etiam in naturalibus invenitur, quod receptum est in recipiente per modum recipientis, et non per modum dantis; et ideo rationabile est, quod semen receptum in muliere ad conditionem ipsius trahatur.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod quamvis pater sit dignius principium matre, tamen mater dat substantiam corporalem, ex parte cujus attenditur conditio servitutis.

AD SECUNDUM dicendum, quod in his quae ad rationem speciei pertinent, magis assimilatur filius patri, quam matri: sed in materialibus conditionibus magis debet assimilari matri, quam patri, quia res habet a forma esse specificum, sed conditiones materiales a materia.

AD TERTIUM dicendum, quod filius assimilatur patri ratione formae, quam habet in sui complemento, sicut et pater; et ideo ratio non est ad propositum.

AD QUARTUM dicendum, quod quia honor filii magis est ex patre, quam ex matre, ideo in genealogiis, in scripturis, et secundum communem consuetudinem, magis filii nominantur a patre, quam a matre: tamen in his quae ad servitatem spectant, magis matrem sequuntur.

QUAESTIO LIII.

DE IMPEDIMENTO VOTI, ET ORDINIS,
IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de impedimento voti, et ordinis.

Circa quod quaeruntur quatuor.

Primo. Utrum votum simplex matrimonium dirimat.

Secundo. Utrum votum solemne.

Tertio. Utrum ordo matrimonium impediatur.

Quarto. Utrum aliquis post matrimonium sacrum ordinem suscipere possit.

ARTICULUS I.

212

UTRUM MATRIMONIUM CONTRACTUM DIRIMI DEBEAT
PER OBLIGATIONEM VOTI SIMPLICIS.

(S. Thom. 4. Dist. 38. q. 1. art. 3. q. 2. et 3.).

AD PRIMUM sic proceditur. Videtur, quod per obligationem voti simplicis matrimonium contractum dirimi debeat: fortius enim vinculum debiliore prae-

nium. sed materiale matrimonium prius contractum dirimit matrimonium post contractum; ergo et votum solemne.

Praeterea. Hoc idem etiam probari potest per multas auctoritates, quae ponuntur in litera (4. Dist. 38.).

RESPONDEO dicendum, quod omnes dicunt, quod sicut votum solemne impedit contrahendum, ita dirimit jam contractum: quidam autem assignant pro causa scandalum: sed hoc nihil est, quia et simplex votum quandoque habet scandalum, cum sit quandoque quodammodo publicum; et praeterea insolubilitas matrimonii est de veritate vitae, quae non est propter scandalum dimittenda. Et ideo alii dicunt, quod hoc est propter statutum Ecclesiae: sed hoc etiam non sufficit, quia secundum hoc Ecclesia posset etiam contrarium statuere, quod non videtur verum. Et ideo dicendum est cum aliis, quod votum solemne ex sui natura habet, quod dirimat matrimonium contractum, in quantum scilicet per ipsum homo sui corporis amisit potestatem, Deo illud ad perpetuam continentiam tradens; et ideo non potest ipsum tradere in potestatem uxoris, matrimonium contrahendo; et quia matrimonium, quod sequitur tale votum, nullum est, ideo tale votum dirimere dicitur matrimonium contractum.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod votum simplex quoad Deum dicitur non minus obligare, quam solemne, in his quae ad Deum spectant; sicut est separatio a Deo per peccatum mortale, quia mortaliter peccat frangens votum simplex, sicut solemne, quamvis gravius sit peccatum frangere votum solemne; ut sic comparatio in genere accipiatur, non in determinata quantitate reatus. Sed quantum ad matrimonium, per hoc quod homo homini obligatur, non oportet quod sit aequalis obligationis etiam in genere, quia ad quaedam obligat votum solemne, et non simplex.

AD SECUNDUM dicendum, quod iuramentum plus obligat ex parte eius, ex quo fit obligatio, quam votum: sed votum solemne plus obligat quantum ad modum obligandi, in quantum actualiter tradit hoc quod promittitur; quod non fit per iuramentum: et ideo non sequitur ratio.

AD TERTIUM dicendum, quod votum solemne habet actualem exhibitionem proprii corporis, quam non habet votum simplex, ut ex dictis patet (art. praec.); et ideo ratio ex insufficienti procedit.

ARTICULUS III.

214

UTRUM ORDO IMPEDIAT MATRIMONIUM.

AD TERTIUM sic proceditur. Videtur, quod ordo non impediat matrimonium, quia nihil impeditur, nisi a suo contrario: sed ordo non est contrarius matrimonio, cum utrumque sit sacramentum; ergo non impedit ipsum.

2. PRAETEREA. Idem ordo est apud nos, et apud Ecclesiam orientalem: sed apud Ecclesiam orientalem non impedit matrimonium; ergo, etc.

3. PRAETEREA. Matrimonium significat conjunctionem Christi, et Ecclesiae: sed hoc praecipue congruit significari in his qui sunt ministri Christi, scilicet in ordinatis; ergo ordo matrimonium non impedit.

4. PRAETEREA. Omnes ordines ad spiritualia ordinantur: sed ordo non potest impedire matrimonium, nisi ratione spiritualitatis; ergo si ordo impedit matrimonium, quilibet ordo impedit; quod falsum est.

5. PRAETEREA. Omnes ordinati possunt ecclesiastica beneficia habere, et

privilegio clericali gaudere aequaliter; si ergo propter hoc ordo matrimonium impediatur, quia uxori non possunt habere beneficium ecclesiasticum, nec gaudere privilegio clericali, ut iuristae dicunt (cap.: Joannes, et seq. de Cler. conjug.), tunc quilibet ordo impedire deberet: quod falsum est, ut patet per Decret. Alexandri III. (de Cler. conjugatis, cap.: Si quis); et sic nullus ordo, ut videtur, matrimonium impedit.

SED CONTRA est, quod Decr. dicit (ibid.): « Qui in subdiaconatu, et aliis superioribus ordinibus uxores accepisse noscuntur, eos uxores dimittere compellatis »: quod non esset, si esset verum matrimonium.

Praeterea. Nullus vovens continentiam potest matrimonium contrahere: sed quidam ordines sunt, qui habent votum continentiae annexum, ut ex litera patet (4. Dist. 37.); ergo talis ordo matrimonium impedit.

RESPONDEO dicendum, quod ordo sacer de sui ratione habet ex quadam congruentia, quod matrimonium impedire debeat, quia in sacris ordinibus constituti sacra vasa, et sacramenta tractant, et ideo decens est, ut munitionem corporalem per continentiam servant: sed quod impediatur matrimonium, ex constitutione Ecclesiae habet; tamen aliter apud Latinos, quam apud Graecos, quia apud Graecos impedit matrimonium contrahendum solum ex vi ordinis; sed apud Latinos impedit ex vi ordinis, et ulterius ex voto continentiae, quod est ordinibus sacris annexum; quod etiam si quis verbo tenus non emittat, ex hoc ipso tamen quod ordinem suscipit, secundum ritum occidentalis Ecclesiae, intelligitur emisisse. Et ideo apud Graecos, et alios orientales sacer ordo impedit matrimonium contrahendum, non tamen matrimonii prius contracti usum; possunt enim matrimonio prius contracto uti, quamvis non possint matrimonium denuo contrahere: sed apud occidentalem Ecclesiam impedit matrimonium, et matrimonii usum, nisi forte ignorante, aut contradicente uxore vir ordinem sacrum susceperit; quia ex hoc non potest aliquid ei praeiudicium generari. Quomodo autem ordines sacri distinguantur a non sacris, nunc, et in primitiva Ecclesia, dictum est (q. 37. art. 3.).

AD PRIMUM ergo dicendum, quod quamvis ordo sacer non habeat contrarietatem ad matrimonium, in quantum est sacramentum, habet tamen repugnantiam quandam ad ipsum ratione actus sui, qui spirituales actus impedit.

AD SECUNDUM dicendum, quod objectio procedit ex falsis: ordo enim ubique impedit matrimonium contrahendum, quamvis non habeat ubique votum annexum.

AD TERTIUM dicendum, quod illi qui sunt in sacris ordinibus constituti, significant Christum nobilioribus actibus, prout ex dictis in tractatu de ordine patet (q. 37. art. 2. et 4.), quam illi qui sunt matrimonio conjuncti: et ideo ratio non sequitur.

AD QUARTUM dicendum, quod illi qui sunt in minoribus ordinibus constituti, ex vi ordinis non prohibentur matrimonium contrahere, quia quamvis ordines illi deputentur ad aliqua spiritualia, non tamen immediate habent accessum ad tractandum sacra, sicut illi qui sunt in sacris ordinibus: sed secundum statutum occidentalis Ecclesiae, matrimonii usus executionem ordinis non sacri impedit, propter servandam majorem honestatem in officiis Ecclesiae; et quia aliquis ex beneficio ecclesiastico tenetur ad executionem ordinis, et ex hoc ipso privilegio clericali gaudet, ideo hoc apud Latinos clericis uxoris aufertur.

Et per hoc patet solutio AD ULTIMUM.

ARTICULUS IV.

215

UTRUM ORDO SACER MATRIMONIO POSSIT SUPERVENIRE.

AD QUARTUM sic proceditur. Videtur, quod matrimonio ordo sacer supervenire non possit, quia fortius praedjudicat minus forti: sed fortius est vinculum spirituale, quam corporale; ergo si matrimonio junctus ordinem suscipiat, praedjudicium generabitur uxori, ut non possit debitum exigere, cum ordo sit vinculum spirituale, et matrimonium vinculum corporale: et sic videt r, quod non possit aliquis ordinem sacrum suscipere post matrimonium consummatum.

2. PRAETEREA. Post matrimonium consummatum unus conjugum sine consensu alterius non potest continentiam vovere: sed ordo sacer habet annexum continentiae votum; ergo si vir ordinem sacrum invita uxore acceperit, cogetur uxor invita continentiam servare, quia non posset alteri nubere, vivente viro.

3. PRAETEREA. Etiam ad tempus non potest vir vacare orationi sine consensu uxoris, ut habetur 1. ad Cor. 7.: sed apud Orientales illi qui sunt in sacris constituti, tenentur ad continentiam tempore quo exequuntur officium; ergo nec ipsi possunt ordinari sine consensu uxorum, et multo minus Latini.

4. PRAETEREA. Vir, et uxor ad paria judicantur: sed sacerdos Graecus, defuncta uxore sua, non potest alteram ducere; ergo nec uxor, defuncto viro: sed non potest ei auferri facultas nubendi post mortem viri per viri actum; ergo vir non potest suscipere ordines post matrimonium.

5. PRAETEREA. Matrimonium quantum opponitur ordini, tantum e converso: sed ordo praecedens impedit matrimonium sequens; ergo, etc.

SED CONTRA. Religiosi tenentur ad continentiam, sicut illi qui sunt in sacris ordinibus: sed post matrimonium potest aliquis religionem intrare defuncta, vel consentiente uxore; ergo et ordinem suscipere.

Praeterea. Aliquis potest fieri servus hominum post matrimonium; ergo et servus Dei per susceptionem ordinis.

RESPONDEO dicendum, quod matrimonium non impedit ordinis sacri susceptionem, quia si matrimonio junctus ad sacros ordines accedat, etiam reclamante uxore, nihilominus characterem ordinis suscipit, sed executione ordinis caret: si autem volente uxore, vel ipsa defuncta, recipit ordinem, et executionem.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod vinculum ordinis solvit vinculum matrimonii ratione redditionis debiti, ex qua parte habet repugnantiam ad matrimonium, ex parte ejus qui suscipit ordinem, quia non potest petere debitum, nec uxor ei tenetur reddere: non tamen solvit ex parte alterius, quia ipse tenetur uxori debitum reddere, si non possit eam inducere ad continentiam.

AD SECUNDUM dicendum, quod si uxor sciat, et de ejus consensu vir ordinem sacrum susceperit, tenetur perpetuam continentiam vovere: non tamen tenetur religionem intrare, si sibi non timeat de periculo castitatis, propter hoc quod vir ejus solemne votum emisit: secus autem, si emisisset votum simplex. Si autem sine ejus consensu susceperit, non tenetur, quia ex hoc sibi nullum praedjudicium generatur.

AD TERTIUM dicendum, quod, sicut probabilius videtur, quamvis quidam contrarium dixerint, etiam Graeci non debent accedere ad sacros ordines

sine consensu uxorum, quia ad minus tempore ministerii sui fraudarentur debiti redditione; quo fraudari non possunt secundum ordinem juris, si eis contradicentibus, aut ignorantibus, viri ordines susceperint.

AD QUARTUM dicendum, quod, sicut dicitur, eo ipso quod mulier consentit apud Graecos, quod vir suus ordinem suscipiat, obligat se ad hoc quod ipsa in perpetuum alteri non nubat; quia significatio matrimonii non servaretur, quae in matrimonio sacerdotis praecipue exigitur: si autem sine consensu ejus ordinatur, non videtur ad hoc teneri.

AD QUINTUM dicendum, quod matrimonium habet pro causa nostrum consensum, non autem ordo; sed habet causam sacramentalem determinata a Deo: et ideo matrimonium potest impediri ex ordine praecedente, quod non sit verum matrimonium: non autem ordo ex matrimonio, quod non sit verus ordo, quia sacramentorum virtus est immutabilis; sed actus humani possunt impediri.

QUAESTIO LIV.

DE IMPEDIMENTO CONSANGUINITATIS,
IN QUATUOR ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de impedimento consanguinitatis.

Circa quod quaeruntur quatuor.

Primo. Utrum consanguinitas convenienter a quibusdam definiatur.

Secundo. Utrum convenienter distinguatur per gradus, et lineas.

Tertio. Utrum de jure naturali matrimonium impediatur secundum aliquos gradus.

Quarto. Utrum gradus impediens matrimonium possint per statutum Ecclesiae determinari.

ARTICULUS I.

216

UTRUM DEFINITIO CONSANGUINITATIS SIT COMPETENS.

(S. Thom. 4. Dist. 40. q. univ. art. 1. et seq.).

AD PRIMUM sic proceditur. Videtur, quod definitio consanguinitatis, quam quidam ponunt, sit incompetens, scilicet: « Consanguinitas est vinculum ab eodem stipite descendendum carnali propagatione contractum »; omnes enim homines ab eodem stipite carnali propagatione descendunt, scilicet ab Adam; si ergo recta esset praedicta definitio consanguinitatis, omnes homines essent ad invicem consanguinei; quod falsum est.

2. PRAETEREA. Vinculum non potest esse nisi aliquorum ad invicem convenientium, quia vinculum unit: sed eorum qui descendunt ab uno stipite, non est major convenientia ad invicem, quam aliorum hominum, cum con-

judicat: sed voti vinculum est fortius, quam vinculum matrimonii, quia hoc fit homini, illud autem Deo; ergo vinculum voti praejudicat vinculo matrimonii.

2. PRAETEREA. Praeceptum Dei non est minus, quam praecceptum Ecclesiae: sed praecceptum Ecclesiae adeo obligat, quod si contra ipsum matrimonium contrahatur, dirimitur; sicut patet de illis qui contrahunt in aliquo gradu consanguinitatis ab Ecclesia prohibito; ergo cum servare votum sit praecceptum divinum, videtur quod si quis contra votum matrimonium contrahit, ex hoc matrimonium sit dirimendum.

3. PRAETEREA. In matrimonio potest homo uti carnali copula sine peccato: sed ille qui facit votum simplex castitatis, nunquam potest carnaliter uxori commisceri sine peccato; ergo votum simplex matrimonium dirimit. Probatio medii. Constat, quod ille qui post votum simplex continentiae matrimonium contrahit, peccat mortaliter, quia, secundum Hieronymum (*vide sup. q. 48. art. 1. arg. 1.*), «virginitatem voventibus non solum nubere, sed velle nubere damnabile est»: sed contractus matrimonii non est contra votum continentiae, nisi ratione carnalis copulae; ergo quando primo carnaliter commiscetur uxori, mortaliter peccat: et eadem ratione omnibus aliis vicibus, quia peccatum primo commissum non potest excusare a peccato sequenti.

4. PRAETEREA. Vir, et mulier in matrimonio debent esse pares, praecipue quantum ad carnalem copulam: sed ille qui votum simplex continentiae facit, nunquam potest petere debitum sine peccato, quia hoc est manifeste contra votum continentiae, ad quam ex voto tenetur; ergo nec reddere potest sine peccato.

SED CONTRA est, quod Alexander III. papa dicit (*hab. cap.: Consuluit, de his qui Cler. vel vovent.*), quod «votum simplex impedit matrimonium contrahendum, sed non dirimit contractum».

RESPONDEO dicendum, quod per hoc res aliqua desinit esse in potestate alicujus, per quod transit in dominium alterius. Promissio autem alicujus rei non transfert eam in dominium ejus, cui promittitur; et ideo non ex hoc ipso quod aliquis rem promittit aliquam, desinit res illa esse in potestate sua: cum ergo in voto simplici non sit nisi simplex promissio proprii corporis ad continentiam Deo servandam facta, post votum simplex adhuc remanet homo dominus sui corporis; et ideo potest ipsum alteri dare, scilicet uxori, in qua datione sacramentum matrimonii consistit, quod indissolubile est: et propter hoc votum simplex, quamvis impediatur matrimonium contrahendum, quia peccat contrahens matrimonium post votum simplex continentiae, tamen, quia verus contractus est, non potest matrimonium per hoc dirimi.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod votum est fortius vinculum, quam matrimonium, quantum ad id cui fit, et ad quod obligat, quia per matrimonium homo obligatur uxori ad redditionem debiti, sed per votum Deo ad continentiam: tamen quantum ad modum ligandi matrimonium est fortius vinculum, quam votum simplex, quia per matrimonium traditur actualiter vir in potestatem uxoris, non autem per votum simplex, ut dictum est (*in corp. art.*). Potior autem est semper conditio possidentis: sed quantum ad hoc, simili modo obligat votum simplex, sicut sponsalia; unde propter votum simplex sunt sponsalia dirimenda.

AD SECUNDUM dicendum, quod praecceptum prohibens matrimonium inter consanguineos, non habet, inquantum est praecceptum Dei, vel Ecclesiae,

quod dirimat matrimonium contrahendum; sed inquantum facit, quod consanguineae corpus non possit transire in potestatem consanguinei: hoc autem non facit praecceptum prohibens matrimonium post votum simplex, ut ex dictis patet (*in corp. et ad 1.*); et ideo ratio non sequitur; ponitur enim pro causa, quod non est causa.

AD TERTIUM dicendum, quod ille qui contrahit matrimonium per verba de praesenti post votum simplex, non potest cognoscere uxorem suam sine peccato mortali, quia adhuc restat ipsi facultas implendi votum continentiae ante matrimonium consummatum: sed postquam matrimonium consummatum est, est ei jam factum illicitum non reddere debitum uxori exigenti, ex culpa sua: et ideo ad hoc obligatio voti non se extendit, ut ex praedictis patet (*in resp. ad 1.*): tamen debet per lamentum poenitentiae recompensare pro continentia non servata.

AD QUARTUM dicendum, quod quantum ad ea in quibus non est factus impotens votum continentiae servare, adhuc post contractum matrimonium obligatur ad servandum; propter quod mortua uxore tenetur totaliter continere: et quia ex matrimonii vinculo non obligatur ad debitum petendum, ideo non potest petere debitum sine peccato, quamvis possit sine peccato reddere debitum exigenti, postquam obligatus est ad hoc per carnalem copulam praecedentem. Hoc autem intelligendum est, sive mulier expresse petat, sive interpretative, ut quando mulier verecunda est, et vir sentit ejus voluntatem de redditione debiti, tunc enim sine peccato reddere potest; et praecipue si ei timet de periculo castitatis: nec obstat, quod sunt pares in matrimonii actu, quia quilibet potest hoc, quod suum est, abrenunciare. Quidam tamen dicunt, quod potest petere, et reddere, ne nimis onerosum reddatur matrimonium uxori semper exigenti: sed si recte inspiciatur, hoc est exigere interpretative.

ARTICULUS II.

213

UTRUM VOTUM SOLEMNE DIRIMAT MATRIMONIUM JAM CONTRACTUM.

AD SECUNDUM sic proceditur. Videtur, quod nec votum solemne matrimonium dirimat jam contractum, quia, sicut Decret. dicit (*cap.: Rursus, de his qui Cler. vel vovent.*), «apud Deum non minus obligat votum simplex, quam solemne»: sed matrimonium acceptance divina stat, et dirimitur; ergo cum votum simplex non dirimat matrimonium, nec votum solemne dirimere poterit.

2. PRAETEREA. Votum solemne non addit ita validum robor super votum simplex, sicut juramentum: sed votum simplex, etiam juramento superveniente, non dirimit matrimonium contractum; ergo nec votum solemne.

3. PRAETEREA. Votum solemne nihil habet, quod non possit votum simplex habere, quia votum simplex posset habere scandalum, cum possit esse in publico, sicut et solemne: similiter et Ecclesia posset, et deberet statuere, quod votum simplex dirimat matrimonium jam contractum, ut multa peccata vitarentur; ergo qua ratione votum simplex non dirimit matrimonium, nec votum solemne dirimere debet.

SED CONTRA est, quod ille qui facit votum solemne, contrahit matrimonium spirituale cum Deo, quod est multo dignius, quam materiale matrimo-